

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

לג.

עין משפט
נר מצוה

ב א ב מיי פי"ז מהל'
איקורי ציאה הל' ח
ופ"ד מהלכות שגגות הל'
א ופ"ח מהלכות מאכלות
אסורות הלכה ו:

חֹסֶפֶת יְשׁוּעַם (הַרְשֵׁף)
 אִסְרוּ מִשְׁכֹּף קִרְבֵּנִי שֶׁנָּתַתְּ
 אִסְרוּ הַכֵּתִי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
 אָחָז שָׂאת לַחֲסוֹ הַהִימָה
 לִקְרִיבֵי זֶמֶן לַחֲמֹקֶיךָ זֶה
 אִסְרוּ לִגְבִּי כִּהְיִיתִי
 שְׂהוּמֵי כֶּסֶף קוֹדֶשׁ שֶׁנָּתַתְּ
 אִסְרוּ לִי וְכָל אֲשֶׁר לִי
 מוֹט שִׁמְשֵׁת בְּנוֹמָאֵה אִי
 בְּקִרְבֵּנִי דְרָאִי אִי אִסְרוּ
 מוֹסִיף מִתְמַלְתֵּהּ הָרִאִי אִסְרוּ
 מִשְׁכֹּף מוֹתָרִים זֶה אֲנִי
 נִתְחַסֵּר מִן אֶחָף תַּמְחִימִים
 שְׂהוּמֵי כֶּסֶף זֶה אֲנִי לַחֲמֹקֶיךָ
 אִסְרוּ לִי מִשְׁכֹּף מוֹתָרִים
 מוֹט וְחִיבִי אִסְרוּ בְּכֹל עֵצֶל
 וְנוֹמָאֵה אֲלֵה וְרֵא בְּקִרְבֵּנִי
 כִּדּוּר אֲחִירִי (א) עוֹד אֲחִירִי
 כִּדּוּר מִתְגַּלֵּל דְּלָף לִי תִּתְחַסֵּר
 הַיָּמָה וְיִקְרָה שְׂהוּמֵי כֶּסֶף
 לִי מַעֲלֵה שִׁיט דְּלוֹאֵה
 בְּנִמְהָה לְדִכּוּתֵהּ בְּחֻזְלִי
 אֲחִירִי מִשְׁכֹּף שִׁשְׁתִּימֵהּ
 מְלִיקָתָ שֶׁף אֲלֵה לְדִכּוּתֵהּ
 בְּחֻזְלִי אֲסִרֵּה שְׂמֹשׁ נִגְלֵה
 אֲנִי אֲכַל לֵה נִשְׁקָף מִי
 מַעֲלֵה עַד לֵאמֹר אֲחִירִי (ו) וְכֵן
 נִגְי תִּתְחַסֵּר הוּאֵה דְמֵה
 חִיטֵּר עֵצֶל מִשְׁכֹּף שֶׁנָּתַתְּ
 שְׂהוּמֵי כֶּסֶף וְרֵא בְּקִרְבֵּנִי
 מַעֲלֵה שְׂמֻעַת דַּעַד שֶׁנָּתַתְּ
 אֲחִירִי יוֹ שֶׁ מִשְׁכֹּף (ש) וְכֵן
 אֲנִי חִיטֵּר כִּדּוּר רֵבִי יוֹ
 אִסְרוּ בְּכֹל חֲתֹם תַּמְחִיבִי
 תַּמְחִיבִי בְּקוֹנֻטֵּתִי וְרֵא
 לְתִתְחַסֵּר לְעֵיל תַּמְחִיבִי ר' יוֹ
 יוֹיִי הַרְשֵׁף בִּלְשֹׁן אֵל וְלִחֲסוֹת
 אֲשֶׁר חִיטֵּר בְּתֵהּ דָּחַד דְּלֵה
 אֲחִירִי וְרֵאֵנִי שְׂחִיטֵי וְעִבְדִּי
 שְׂחִיטֵי בְּחֻזְלִי לְרֵאֵנִי לְרֵאֵנִי
 אֲנִי אֲלֵה וְרֵאֵנִי דְרֵאֵנִי
 לְתַמְחִיבִי לְעֵיל דְרֵאֵנִי יוֹ
 תַּמְחִיבִי שְׂחִיטֵי אֲנִי לְקִרְבֵּנִי
 אֲנִי רֶשֶׁתִּים מוֹתָרִים. אֲנִי
 הֵלֵךְ גָּבִי עֶבֶר זָקֵן וְנִשְׁאֵה
 (רַחֲמוּת דְר') שְׂמֻעַת דְר'
 יוֹיִי תַּמְחִיבִי שְׂחִיטֵי אֲנִי
 מוֹסִיף וְרֵאֵנִי כִּי שֶׁ אֲחִירִי
 בְּתֵהּ דָּחַד חֲמִירֵה דְר' יוֹ
 קִפְרָה לֵה אֲחִירִי ר' יוֹיִי
 אֲלֵה דָחַד. וְרֵאֵנִי אֲשֶׁר אֲלֵה
 לְאִסְרוֹת תַּמְחִיר הוּאֵה דָּחַד
 אֲקִילָה. וְרֵאֵנִי שְׂחִיטֵי
 בְּכֹל לֵה תַּמְחִיר כִּי שְׂמֻעַת
 זָבָת לֵה אֲחִירִי כִּי מוֹסִיף
 דָּחַד וְלֵה מַעֲלֵה שְׂחִיטֵי אֲנִי
 לְאִסְרוֹת אֲקִילָה מִשְׁכֹּף
 הַרְשֵׁהוּ מְלִלָּה בְּקִרְבֵּנִי
 זָבָר. וְרֵאֵנִי שְׂחִיטֵי אֲנִי
 בְּנוֹמָאֵה תַּמְחִיבִי מִשְׁכֹּף עֵצֶל
 מוֹט לֵה מַעֲלֵה שְׂמֻעַת
 הַרְשֵׁהוּ מְלִלָּה זָבָר. וְרֵאֵנִי
 מְלִיקָה תַּמְחִיבִי מִשְׁכֹּף וְרֵאֵנִי
 אֲנִי לֵה מַעֲלֵה שְׂחִיטֵי
 שְׂהוּמֵי כֶּסֶף מְלִלָּה: שְׂחִיטֵי
 אֲכַנְשֵׁב בְּכִסֵּי תַמְחֵה. וְרֵאֵנִי
 אֲנִי בְּתֵהּ דָּחַד דְּלֵה
 שְׂמֻעַת לְכִסֵּי אֲחִירִי וְעִבְדִּי
 מוֹט לֵה עֵד שְׂחִיטֵי. וְרֵאֵנִי
 אֲנִי לְרֵאֵנִי כִּדּוּר זָמֵן מוֹתָר
 בְּיִתְחַסֵּר שְׂחִיטֵי לֵה
 שְׂחִיטֵי מוֹתָרִים זֶה אֲנִי
 מוֹט: בְּיִתְחַסֵּר בְּתֵהּ דָּחַד
 וְרֵאֵנִי דְר' שְׂמֻעַת דְר'
 חִיטֵּר כִּסֵּב דְר' שְׂמֻעַת
 מַתְרִיב בְּתֵהּ דָּחַד אֲחִירִי
 דְּלֵה ר' שְׂמֻעַת לְרֵאֵנִי
 חִיטֵּי אֲלֵה אֲחִירִי (ג) אֲנִי
 אֲחִירִי בְּתֵהּ דָּחַד וְעִבְדִּי
 אֲנִי דְּלֵה ר' שְׂמֻעַת
 אֲנִי דְּלֵה ר' שְׂמֻעַת

(א) בכחוצות דף ל' ע"ב וע"ש
בתוס' ד"ה לא זריכא בשם
סור דת אחת לעולם סבר וכו'.

במאי קמיעלני באיסור בולע. הו"מ לאקשווי צעלמא לבר קפרא
משטצע לאפוקי ר' יוסי מחזקיה אלץ לר' חייא למה ליה
אשטעצוי דכה"ג דייק צסמוך אלץ כאן לא חש לדקדק משום דלא
קאי הכי (ט) : **לא** מיחייב אלא חדא. פי' צקונטערס וואו דקמני
ר"ש אומר אינו חייב אלץ משום אשת
אח צלצד דלוקימנא צנשא מת ואח"כ
נשא חי דהוי איסור כולל צבי חייא
מני לה ולא צר קפרא ונראה דבר
קפרא נמי מני לה וקצברו צין
רשעים גמורים:

אִסּוּר בַּעֲבוּדָה אֲתִיא
סָר בְּמִלְאכָה מִיתָסֵר
מִזֵּיקָא שְׂרִי בִּאֲכִילָה
לִיָּה מִגּוּ דְקָא מִיתָסֵר
עֲבוּדָה אֵלָא מִלִּיקָה
לָהּ בְּאִסּוּר כּוֹלֵל
מִיפְלָגִי בְּאִסּוּר בִּבְת
רַבִּי חִיָּא סָבֵר רַבִּי
תַּת מִיחִיבִי תַרְתִּי וּבֵר
כִּי אֵלָא חֲדָא וְהִכָּא
כִּי חֲדָא זֶר שְׂשִׁימֵשׁ
שְׁעוֹת שְׁתֵּי שְׁעוֹת בִּשְׁבֹּת
בְּהֵדִי הֲדִידִי בְּעַל מוֹם
שְׁעוֹת וְאִיטְמִי לִיָּה
מִמָּאָה בְּהִידִי דִּרְבִּי אֲנִי
בְּשִׁלְמָא לְרַבִּי
אִלִּיבָא דִּרְבִּי יוֹסִי כִי
בִּבְא דִּרְבִּי אֵלָא לְבֵר
יָקָא מִשְׁקֵר אֵלָא
אֲחֵת וְאִלִּיבָא דִּרְבִּי שִׁשׁ
מִיִּשְׁתַּבַּע לֵאפּוֹקִי לִרְבִּי
בְּבֵר קִפְרָא לְמָה לִיָּה
שְׁלֵמָא לְבֵר קִפְרָא
אִלִּיבָא דִּרְבִּי שְׁמַעוֹן
חִיָּא אִלִּיבָא דִּרְבִּי
בְּרִי קִפְרָא שְׁקוּרִי
חִיָּא כִי אֲתַנִּיָּה
לִפְטוֹר אֲתַנִּיָּה
וְאִסּוּר

ומשכחת לה ע"י שליח כדלקמן (דף נה) והשתא הא דפליג עליה ר"ש
לדאמר אין חייב אלא משום אשת אח בלעד אע"ג דבבת אחת (ח)
אשת אח דממור חייל דלזין לה היתר אחר מימיה אלא במקום יבום
אבל אחות אשה שרי לאחר מימיה אשתו וברייתא דקמני אינו חייב
אלא משום אחות אשה לא איירי בבת אחת דא"כ היה חייב משום
אשת אח אלא בנשא חי ואח"כ נשא מת איירי וכו' דקאמר ר' חייא
(דרי) יוסי בבת אחת ממייב מתיא לזין דוקא בציפור בת אחת אלא
אפילו בציפור מוסיף כדמוכח בפר' אמרו לו (וכסיתו דף נה ז):

(ט) **בַּר קַפְרָא סִבְרָא מִיַּחֲיִיב אֵלָא חֲדָא.** והיה דקמי
ר"ש אומר אינו חייב אלא משום אשת אביו בלדד למשמע
דמחייב ר' יוסי תרתי היינו לקבוצו צין רשעים גמורים ובאידך
בצייחא דמיירי בנשא חי ואח"כ נשא מת מודה בה בר קפרא דלר'
יוסי חייב שמים דמודה ר' יוסי באיסור מוסיק כמו שפירש בקונטרס
דלמדוכה ממחני' דפ' אמרו לו וקשה לר"י משמע דבאיסור מוסיק
חל טעם איסור על איסור מבאיסור בת אחת וכי מסקינן דמיפלטו
בבאיסור בת אחת ואליבא דר"ש וחייב לר' חייא שמים באיסור בת
אחת לר"ש ואפ"ה לית ליה איסור מוסיק דקתני לעיל אין חייב אלא
משום אחות אשה ואר"י בדודאי איסור בת אחת עדיף אלא דסבר
בבר קפרא דדוקא באיסור בת אחת דהכא כגון אחות אשה וטומאה
ושבת ונציגה ^(י) דלא חיילא היינו מרש דהותרה בזהי ההיא דלא
הותרה שכן משמע לישנא דקאמר בר קפרא שבת לכל הותרה טומאה
לכלל הותרה משמע משום הותרה לא חייב וצ"ל חייב ליה ליה היא
סבא דקאמר לכהניס הותרה ולא לזריס הלכך קאמר בסמוך דבבת
אחאת מחייב ר"ש שמים אע"ג דבאיסור מוסיק לא מחייב אלא אחת
וכן משמע ק"ל לקמן דאיסור בת אחת עדיף טפי דקאמר השתא משום
כולל מיחייב משום בת אחת מיצטיר ומאן דמחייב באיסור כולל היינו

97) ת

ואיסור

בַּאִיסוֹר כּוֹלֵל לקמיה מפרש מאי איסור כולל איכא: ואלינא דר' יוסי. בדלמא דבשאר איסורי איסור חל על איסור ע"י מגו: בַּאִיסוֹר כּוֹלֵל דקתני חייב משום אשת אח ומשום אחות אשה אפילו נשא מת ואח"כ נשא חי דליכא איסור מוסיף בהאי בתרא אלא איסור

כבא' קמ'פלג' בא'יסור
רבי חייא סבר רבי יוס
תרתי בר קפרא סבר
ומאי איסור כולל א
מעיקרא שרי במלאכ
לה שבת מוג דקא מ
נמי בעבודה בעל מוב
ואסור בעבודה איטמ
באכילה מיתסר נמי
בבת אחת היא דמש
לא משכחת לה אלא
אחת ואליבא דר' יו
יוס' ב'באיסור בת א
קפרא סבר לא מיד
מאי איסור בת אחת
בשבת כגון דאייתי
דהויא להו זרות ושב
נמי חייא דאייתי ושב

דכתיב ומן הקדשים יאכל (ויקרא כב):
מגו דמיסר צלינא. משום טומאה
חייל גמי שם טומאה על העבודה:
הוא מליקה. כולל לא משכח לה
דהא בשעת מליקה חילי תרוייהו
דכל זמן שלא נמלקה היה עליה
איסור (ה) מעילה ולא היה איסור
אחרות האמור בקרבן שניתר לאכילת
לכהנים וכשנמלקה ונראית לכהנים
ספק מעילה איסור אזהרת מעילה
וחיל עליה איסור ורות דור לא יאכל
ואיסור מליקה צאיסור בת אחת:
מחייב פס. דהא דקאמר לעיל
שמים כגון שצא עליו איסור
דאשת אח ואחות אשה כחאד ומשכחת
לה כגון (ג) דשוניהו שליט שני אחין
לנקדש שמי דאשתו וכן עשו שליט לקבל
דמדיניהו ופגע שליט צלינא: לא

מחייב אלה חדא. וכי חייב (א) באיקור מוסף בנשא חי ואח"כ נשא מת כדמפרש לעיל: **בגון דאייטי שטי שערות.** היום בשבת זו להשתא ליכא למימר דלעיל מעיקרא שרי במלכא ואקור בעבודה דהא לא חל שום איקור עליו עד היום לאיקור זרות ואיקור שבת יחד באו אבל הביא שתי שערות בחול קדים זרות עליה: **בעל מוס נמי בגון דאייטי שטי שערות ואיטמי ליה.** כלומר לאיטמי קודם (א) ב' שערות ובתוך טומאתו ומומו הביא שתי שערות ובשעת הבאה חלו שניהם שרי שניה יתן לתיו עליו: **אסך אצטעו.** ואלו המוס וטומאה בחמיכות בסבין: **בשלמא לר' חייא.** מתי לאצטעי וגמריה ודבר קפרא הכי: **כי אתנייה.** [רצין] לדידיה כרבי יוסי ולבר קפרא כר"ש ובר קפרא הוא דטעה וסבר דר' אליצא דר' יוסי אתנייה: **אלא לבר קפרא.** דאמר רבי אליצא דר' יוסי אתנייה קולא א"כ אליצא דמאן אתנייה לר' חייא חומרא וכי לבר קפרא שקורי משקר רבי חייא דלא אתנייה רבי (י) [לרצין] מחייב שמים: **ואליצא דר"ש.** וה"ק רבי חייא אע"ג דפליג ר' שמעון ופטר הג"מ בכולל אבל בבת אחת מודה ואילן ולא קדים חד לחבירה ובר קפרא אמר בבת אחת נמי פליג ר"ש: **לאפקי לר"ש מחויב.** דהוא מחויבין ליה לרבי שפרא לקולא ואינשתבע על ר' חייא דבבת אחת מודי: **בשלמא לבר קפרא.** מתי תברוי לגמריה וגמריה דרבי חייא ולמימר כי אתניין רבי פטור אליצא דר"ש וכי אתנייה לר' חייא חיובא אליצא דר' יוסי ורבי חייא הוא דטעה וסבר דרבי אליצא דר"ש אתנייה: **אלא לר' חייא.** דאמר אליצא דר"ש אתנייה רבי חיובא אלא פטורא דאתנייה לבר קפרא אליצא דמאן וכי שקורי משקר בר קפרא דלא אתנייה ר' פטורא כלל: **אמר לך רבי חייא.** ודאי בר קפרא לא משקר אלא טעי דרבי ודאי פטורא אתנייה ולא בכולהו אלא בתרתי בור ששימש בשבת ובעל מוס ששימש בטומאה דמשתבח בין ע"י כולל בין ע"י בת אחת דלאמר מוס עליו: **ואיקור**

וה"כ עדיף נמי מאיסור מוסיף: **אצבעו** בסכין ממאה. שהיתר

מסורת הש"ס

(א) [לעיל לב.], (ב) [ויקרא
כב.], (ג) [דף לב.], (ד) ז"ל
דר"י. יעב"ץ,

גליון הש"ס

גמ' אי נמי שחתך
אצבעו. עיין כתובות דף ל'
ע"ב תד"ה לא זריכא:
שם ר' חייא שקורי קא
משקר. עיין שוועות דף כו'
ע"א תד"ה את לבך:

הגהות הב"ח

(ה) רישׁ ד״ה אֵלֶּה וְכוּ׳
חֲסוּר אֲדוֹמִית מִשְׁלֵה:
(ו) ד״ה חֲסוּר וְכוּ׳ בְּנֵן
וְכוּ׳ שְׁנֵי אֲחִיק שְׁלִיחַ
יִשְׁלַח שְׁלֵם שְׁלֵם
בְּרִלְקֵמֶן חֲס״ד:
לֵא מַחֲסִיב אֵלֶּה חֲסוּ
אֲמִית חֲרִיתִי בְּחֲסוּר:
(ז) ד״ה עַל מוֹס וְכוּ׳
קוֹדֵס שְׁהַיִּב ז׳ עֲשׂוֹת:
(ח) ר״ב ד״ה מְחַל וְכוּ׳
לֵא חֵלֵק שְׁנֵי ז׳ וְעִבְרִי
לֵאשׁוֹת מִיִּן לִבְנֵי אֲחִיק
לֵאשׁוֹת עֲשׂוֹת מִשְׁלֵה
מִשְׁלֵה מִלֵּל וְחֻקֵּי עַל
דְּרָגָה עַל ז׳ חֲסוּ׳ ד״ה
(י) ד״ה אֵלֶּה וְכוּ׳
יִשְׁקֵצֶנּוּ וְכוּ׳ וְכוּ׳ לֵא
קִשָּׁה מ״ה וְכוּ׳:
(יא) חֲסוּר מ״ה חֲסוּר
לֵאשׁוֹת מִשְׁלֵה אֲחִיק עַד
חֲסוּר:
(יב) ד״ה חֲסוּר וְכוּ׳ דִּבְכָּה
אֲחִיק חֲסוּר חֲסוּ׳ (ג)
וְכוּ׳ קִשָּׁה וְכוּ׳ אֲחִיק
עֲשׂוֹת מִשְׁלֵה חֲסוּר:
(יג) בִּאֵד ז׳ וְכוּ׳
הוֹרֵא לֵא מַחֲסִיב אֵלֶּה
דְּמוּתֵי חֲסוּר:

תוספות ישנים

[illegible]